

[Boligministeren.]

Jeg må derfor sige, at der ikke i loven savnes hjemmel for at sikre reglernes gennemførelse. Efter lovens ordlyd og efter boligministeriets cirkulære er der ingen tvivl om, at et lejevurderingsråd har pligt til at foretage omvurdering, når lovens betingelser herfor foreligger og ankenævnet beslutter, at omvurdering skal ske.

I den foreliggende sag fra Helsingør har ankenævnet indberettet til boligministeriet, at det har henstillet til de 3 vurderingsråd i Helsingør at tage lejeansættelsen op til fornyet overvejelse, for så vidt angår de ejendomme, der tilhører det sociale boligselskab i Helsingør, samt nogle øvrige ejendomme, og at rådene herefter har svaret, at de ikke finder grundlag for ændring i vurderingen. Det er altså ikke det sociale boligselskab i Helsingør, der har søgt en særstilling.

Boligministeriet har bedt Helsingør byråd om en udtalelse, og byrådet har nylig svaret, at man ikke mener at have beføjelse til at afgøre uoverensstemmelser mellem vurderingsråd og ankenævn. Vi har i ministeriet endnu ikke taget endelig stilling til denne konkrete sag. Det er efter loven en betingelse for krav om omvurdering, at vurderingsrådet har tilsidesat vigtige vurderingshensyn, og dette skal igen have medført, at lejeværdierne er blevet ansat på et niveau, der afviger væsentligt fra det forudsatte. Lejeansættelserne beror jo på et skøn, og det er ikke enhver afvigelse fra ankenævnets skøn, der kan begrunde krav om omvurdering. Boligministeriet har i sit cirkulære fortolket loven sådan, at det er en betingelse for omvurdering, at rådets lejeansættelse ligger på et niveau, der er betydeligt højere eller betydeligt lavere end forudsat efter lovens bestemmelse.

Det synes, som om ankenævnet i Helsingør kun har rettet en henstilling til vurderingsrådene om at tage lejeansættelsen op til fornyet overvejelse, og ministeriet vil nu foreløbig søge klarlagt, om de skete lejeansættelser efter ankenævnets skøn afviger så meget fra det forudsatte, at betingelserne for et krav om omvurdering må antages at foreligge.

Guldberg: Jeg skal takke for svaret. Jeg forstår, at det, det egentlig drejer sig om i denne sag, foreløbig er, at ankenævnet kun

har henstillet, og så er det ministerens problem, om man skal sige til ankenævnet, at de skal mere end henstille.

Jeg vil da gerne sige, at jeg synes, det ligger ganske klart — det var vi jo også enige om, dengang loven blev lavet — at meningen med, at ankenævnet selv kan tage et initiativ, netop skulle være, at der skulle være mulighed for at korrigere i disse tilfælde, som vi kender, hvor man kan komme ud for, at begge parter kan være interesserede i en bestemt fastsættelse, som i virkeligheden ikke er i overensstemmelse med hovedreglen i loven. Så jeg håber, at ministeren vil forklare ankenævnet i Helsingør, at de ikke skal nøjes med henstillinger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Guldberg* til boligministeren:

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om den i dagspressen fremsatte påstand om, at et socialt boligselskab i Hvidovre har haft fortjenester på jordsalg og rabatter på indkøb af brændsel m. m., som er overført til et særligt finansieringsselskab og ikke er kommet lejerne til gode?“

Skriftlig begrundelse:

Pressens oplysninger er bestridt af formanden for det pågældende boligselskab, men påstandene er ikke trukket tilbage.

Hvis det er rigtigt, at det pågældende boligselskab har haft fortjenester på handel med jord og har pålignet sine lejere en højere udgift til brændsel og andre indkøb, end selskabet selv har betalt, er sagen ikke blot klar ved, at regnskaberne ikke bliver godkendt og forholdene efterfølgende bragt i orden.

Spørgsmålet om de sociale boligselskabers stilling og om lejernes muligheder for at sikre deres interesser må op til nærmere overvejelse.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Guldberg: Mit andet spørgsmål drejer sig også om forholdene inden for det sociale boligselskabsområde og er ligesom det første